

S A D I E

1. We verpesten een feestje waarop we niet zijn uitgenodigd

Sadie Kane hier.

Als je dit hoort: gefeliciteerd! Je hebt de Dag des Oordeels overleefd.

Ik wil bij dezen mijn verontschuldigen aanbieden indien je overlast hebt ondervonden van het eind van de wereld. De aardbevingen, opstanden, rellen, tornado's, overstromingen, tsunami's en natuurlijk de reuzenslang die de zon opslokte... Ik ben bang dat het meeste daarvan onze schuld was. Carter en ik vonden dat we in elk geval moesten uitleggen hoe dat allemaal is gekomen.

Waarschijnlijk wordt dit onze laatste opname. Tegen de tijd dat je ons verhaal hebt gehoord, zal de reden daarvoor duidelijk zijn.

Onze problemen begonnen in Dallas, waar de vuurspuwende schapen de Toetanchamon-expositie verwoestten.

Die avond gaven de tovenaars van Texas een feestje in de beeldentuin tegenover het kunstmuseum van Dallas. De mannen waren in smoking met cowboylaarzen. De vrouwen droegen avondjurken en hadden kapsels die deden denken aan opgeblazen suikerspinnen.

(Carter zegt dat 'opgeblazen suikerspinnen' dubbelop is. Onzin. De suikerspinnen die ik in mijn leven heb gezien waren stukken kleiner dan die kapsels.)

In het paviljoen speelde een band ouderwetse countrymuziek. In de bomen hingen snoeren fonkelende lampjes. Afgezien van het feit dat er af en toe een tovenaars opdook uit een geheime deur in een standbeeld of vonken opriep om lastige muggen te verjagen, leek het een vrij gewoon feestje.

De leider van de Eenenvijftigste Nome, J.D. Grissom, stond met zijn gasten te babbelen en van een bord rundvleestaco's te genieten toen we hem terzijde namen voor spoedoverleg. Ik vond het vervelend voor hem, maar we hadden weinig keus gezien het gevaar waarin hij verkeerde.

'Een aanslag?' Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'De Toetanchamon-expositie loopt nu al een maand. Als Apophis wilde toeslaan, zou hij dat zo langzamerhand toch wel hebben gedaan?'

J.D. was lang en fors gebouwd, met een blozend, verweerd gezicht, dun rood haar en handen zo ruw als boombast. Hij zag eruit als een jaar of veertig, maar je weet het nooit met tovenaars. Misschien was hij wel vierhonderd. Hij droeg een zwart pak met een veterdas en een grote, zilveren Lone Star-gesp aan zijn riem. Hij leek wel een sheriff uit het Wilde Westen.

'Laten we het er onderweg over hebben,' zei Carter. Hij nam ons mee naar de andere kant van de tuin.

Ik moet toegeven dat mijn broer opvallend zelfverzekerd te werk ging.

Natuurlijk was hij nog steeds een ontzettende nerd. Aan de linkerkant van zijn hoofd ontbrak een deel van zijn kroeshaar omdat zijn griffioen hem 'liefdevol' met zijn snavel had gepikt, en je kon aan de wondjes op zijn gezicht zien dat hij de kunst van het scheeren nog niet helemaal onder de knie had. Maar sinds zijn vijftiende verjaardag was hij omhooggeschoten en had hij spieren ontwikkeld dankzij vele uren gevechtstraining. Hij zag er beheerst en volwassen uit in zijn zwartlinnen kleren, zeker met dat *khopesh*-zwaard aan zijn zij. Ik kon me hem bijna voorstellen als een groot leider zonder de slappe lach te krijgen.

[Wat kijk je nou boos, Carter? Dat was een behoorlijk positieve beschrijving.]

Carter liep om de buffettafel heen en pakte in het voorbijgaan een handvol tortillachips. ‘Apophis volgt een vast patroon,’ zei hij tegen J.D. ‘De andere aanslagen zijn allemaal gepleegd op de avond van de nieuwe maan, wanneer het het donkerst is. Geloof me, hij zal vanavond jullie museum aanvallen. Met vernietigende kracht.’

J.D. Grissom wurmde zich langs een groepje tovenaars dat champagne stond te drinken. ‘Die andere aanvallen...’ zei hij. ‘Be-doel je Chicago en Mexico-Stad?’

‘En Toronto,’ zei Carter. ‘En... een paar andere.’

Ik wist dat hij er verder niets over kwijt wilde. De aanslagen waarvan we in de loop van de zomer getuige waren geweest, hadden ons allebei nachtmerries bezorgd.

Het echte armageddon had zich weliswaar nog niet voorge-daan. Het was zes maanden geleden dat de Chaosslang Apophis uit zijn gevangenis in de onderwereld was ontsnapt, maar hij had nog steeds geen grootschalige aanval op de wereld van de sterve-lingen ingezet, zoals we hadden verwacht. Om de een of andere reden wachtte het Serpent af en nam hij genoegen met kleinere aanvallen op nomen die veilig en tevreden leken.

Zoals deze, dacht ik.

Toen we het paviljoen passeerden, rondde de band net een lied-je af. Een mooie blonde vrouw met een *fiddle* zwaaide met haar strijkstok naar J.D.

‘Kom nou, schat!’ riep ze. ‘We hebben je nodig op de steelgui-tar!’

Hij glimlachte geforceerd. ‘Zo meteen, liefje. Ik ben zo terug.’

We liepen door. J.D. wendde zich tot ons. ‘Mijn vrouw Anne.’

‘Is zij ook tovenaar?’ vroeg ik.

Hij knikte, en zijn gezichtsuitdrukking werd somber. ‘Die aan-vallen. Waarom weten jullie zo zeker dat Apophis hier zal toe-slaan?’

Carter had zijn mond vol tortillachips, dus zijn antwoord was: ‘Mmm-hmm.’

‘Hij is op een bepaald historisch voorwerp uit,’ vertaalde ik. ‘Hij heeft er al vijf exemplaren van vernietigd. Het enige dat nog over is, maakt toevallig deel uit van jouw Toetanchamon-expositie.’

‘Welk voorwerp dan?’ vroeg J.D.

Ik aarzelde. Voordat we naar Dallas waren gegaan, hadden we ons omringd met afwerende bezweringen en onszelf volgehangen met beschermende amuletten om te voorkomen dat iemand ons met behulp van magie zou afluisteren, maar toch wilde ik liever niet hardop over onze plannen praten.

‘We kunnen het je beter laten zien.’ Ik liep om een fontein heen, waar twee jonge tovenaars met hun toverstokken lichtgevende ‘Ik hou van jou’-boodschappen op de tegels tekenden. ‘We hebben ons eigen eliteteam meegebracht om te helpen. Ze wachten bij het museum op ons. Als je ons het voorwerp laat bestuderen, en het ons misschien zelfs laat meenemen om het veilig op te bergen...’

‘Méénemen?’ J.D. trok een beledigd gezicht. ‘De expositie wordt zwaar bewaakt. Mijn beste tovenaars staan er dag en nacht bij op wacht. Denken jullie echt dat jullie het in Huis Brooklyn beter kunnen?’

We bleven aan de rand van de tuin staan. Aan de overkant van de straat hing aan de zijkant van het museum een twee verdiepingen hoge Toetanchamon-banier.

Carter haalde zijn mobieltje tevoorschijn. Hij liet J.D. Grissom een afbeelding op het scherm zien: een uitgebrand herenhuis dat ooit het hoofdkwartier van de Honderdste Nome in Toronto was geweest.

‘Je bewakers zijn vast goed,’ zei Carter. ‘Maar we willen liever niet dat jouw nome Apophis’ nieuwe doelwit wordt. Bij andere, soortgelijke aanvallen... hebben de handlangers van het Serpent niemand levend achtergelaten.’

J.D. staaarde naar het scherm en wierp toen een vluchtige blik achterom op zijn vrouw Anne, die een twostep speelde op haar fiddle.

‘Goed dan,’ zei J.D. ‘Ik mag hopen dat je een eerste klas team hebt.’

‘Een fantastisch team,’ beloofde ik. ‘Kom, dan stellen we je voor.’

Ons eerste klas tovenaars team was druk bezig met het plunderen van het souvenirwinkeltje.

Felix had drie pinguïns opgeroepen, die met kartonnen Toetanchamon-maskers voor hun snavel rond waggelden. Onze vriend Chufu, de baviaan, zat boven op een boekenkast *De geschiedenis van de farao's* te lezen, en dat zou er heel indrukwekkend hebben uitgezien als hij het boek niet ondersteboven had vastgehouden. Walt – o, lieve Walt, waarom toch? – had de vitrine met sieraden opengemaakt en stond bedelarmbandjes en kettingen te bestuderen alsof ze mogelijk toverkracht hadden. Alyssa liet met haar aarde-elementen magie aardewerken potten zweven en stond met een stuk of twintig, dertig van die dingen tegelijk te jongleren, zodat ze een acht vormden.

Carter kuchte nadrukkelijk.

Walt verstijfde met zijn handen vol gouden sieraden. Chufu klom vlug langs de boekenkast naar beneden, waarbij hij de meeste boeken van de planken stootte. Alyssa's potten vielen stuk op de grond. Felix probeerde zijn pinguïns achter de kassa te jagen. (Hij is er heilig van overtuigd dat pinguïns erg nuttig zijn. Ik kan het helaas niet verklaren.)

J.D. Grissom roffelde met zijn vingertoppen op de Lone Star-gesp van zijn riem. ‘Is dit jullie fantastische team?’

‘Ja!’ Ik zette mijn meest hartveroverende glimlach op. ‘Sorry voor de rommel. Ik zal wel even... eh...’

Ik haalde mijn toverstok achter mijn riem vandaan en sprak een machtswoord: ‘*Hi-nem!*’

Ik was beter geworden in zulke spreuken. Meestal kon ik nu kracht ontleen aan mijn beschermgodin Isis zonder van mijn stokje te gaan. En ik was niet één keer ontploft.

De hiëroglief voor ‘kom samen’ lichtte kortstondig op in de lucht.

Kapotte stukjes aardewerk vlogen naar elkaar terug en smolten samen. Boeken vlogen terug op de schappen. De Toetanchamon-maskers vlogen weg bij de pinguïns en onthulden dat het – verrassing! – pinguïns waren.

Onze vrienden keken nogal beschaamd.

‘Sorry,’ mompelde Walt, terwijl hij de sieraden terug in de vitrine legde. ‘We verveelden ons.’

Ik kon niet boos blijven op Walt. Hij was lang en atletisch, had de bouw van een basketbalspeler, en droeg een trainingsbroek en een mouwloos T-shirt waarin zijn gespierde armen mooi uitkwamen. Zijn huid was zo bruin als warme chocolademelk en zijn gezicht was minstens zo koninklijk en knap als de standbeelden van zijn voorvaderen, de faraos.

Of ik hem leuk vond? Tsja, dat ligt nogal ingewikkeld. Ik kom er nog op terug.

J.D. Grissom nam ons team in ogenschouw.

‘Leuk jullie te ontmoeten.’ Hij slaagde erin zijn enthousiasme te beteugelen. ‘Kom mee.’

De grote foyer van het museum was een enorme, witte ruimte met lege brasserietafeltjes, een podium en een plafond dat zo hoog was dat je er een giraffe als huisdier had kunnen houden. Aan de ene kant leidde een trap naar een galerij met een rij kantoren. Aan de andere kant waren glazen wanden die uitzicht boden op de nachtelijke skyline van Dallas.

J.D. wees naar de galerij, waar twee mannen in zwartlinnen gewaden patrouilleerden. ‘Zie je wel? Overal bewakers.’

De mannen hielden hun staf en toverstok in de aanslag. Ze keken naar ons, en ik zag dat hun ogen licht gaven. Op hun wangen waren hiërogliefen geschilderd. Het leken wel oorlogskleuren.

Alyssa fluisterde tegen me: ‘Hoezo hebben ze van die rare ogen?’
‘Surveillancemagie,’ giste ik. ‘De symbolen stellen de bewakers in staat in Doeat te kijken.’

Alyssa beet op haar lip. Aangezien haar beschermgod de aardegod Geb was, hield ze van tastbare dingen als steen en klei. Ze hield niet van grote hoogtes en diep water. En de gedachte aan Doeat – het magische rijk dat zij aan zij bestond met onze wereld – stond haar al helemáál niet aan.

Toen ik Doeat een keer had beschreven als een oceaan onder onze voeten met magische dimensies die elkaar opvolgden in een eindeloze reeks lagen, was ik even bang geweest dat Alyssa zeeziek zou worden.

De tien jaar oude Felix daarentegen had er geen problemen mee. ‘Chill!’ zei hij. ‘Ik wil ook lichtgevende ogen.’

Hij tekende met zijn vinger op zijn wangen, waardoor er glanzende paarse vlekken op kwamen in de vorm van Antarctica.

Alyssa lachte. ‘Kun je nu in Doeat kijken?’

‘Nee,’ gaf hij toe. ‘Maar ik kan mijn pinguïns veel beter zien.’

‘We moeten opschieten,’ hielp Carter ons herinneren. ‘Gewoonlijk slaat Apophis toe wanneer de maan haar hoogste punt heeft bereikt. En dat is...’

‘Agh!’ Chufu stak alle tien zijn vingers op. Net iets voor een baby om een feilloos gevoel voor astronomie te hebben.

‘Over tien minuten,’ zei ik. ‘Fijn.’

We naderden de ingang van de Toetanchamon-expositie. Niet dat je die makkelijk over het hoofd zag, want er stond een reusachtig goudkleurig bord met de tekst TOETANCHAMON-EXPOSITIE. Twee tovenaars stonden op wacht, ieder met een volwassen luipaard aan de lijn.

Carter keek J.D. verbijsterd aan. ‘Hoe heb jij volledige toegang tot het museum gekregen?’

De Texaan haalde zijn schouders op. ‘Mijn vrouw Anne is voorzitter van de raad van bestuur. Goed, welk voorwerp wilden jullie zien?’

‘Ik heb de plattegrond van de expositie bestudeerd,’ zei Carter. ‘Kom mee, dan zal ik het je laten zien.’

De luipaarden leken erg geïnteresseerd in Felix’ pinguïns, maar de bewakers hielden ze in bedwang en lieten ons passeren.

Binnen bleek de expositie groots opgezet, maar ik betwijfel of je in de details geïnteresseerd bent. Een labyrint van zalen met sarcophagen, standbeelden, meubels, gouden sieraden... bla, bla, bla. Ik zou er allemaal zó voorbij zijn gelopen. Ik heb genoeg Egyptische verzamelingen gezien voor de rest van mijn leven en een aantal levens die nog zullen volgen, dus dank je feestelijk.

Trouwens, waar ik ook keek zag ik herinneringen aan slechte ervaringen uit het verleden.

We liepen langs vitrines vol *shabti*-beeldjes, die ongetwijfeld betoverd waren en tot leven zouden komen wanneer ze werden opgeroepen. Daar had ik er al heel wat van gedood. We passeerden standbeelden van woest kijkende monsters en goden die ik in levenden lijve had bevochten: de gier Nechbet, door wie mijn oma ooit was bezeten (lang verhaal), de krokodil Sobek, die had geprobeerd mijn kat te vermoorden (nog langer verhaal) en de leeuwen-godin Sekhmet, die we ooit hadden overwonnen met chilisaus (vraag maar niks).

Maar wat me nog het meest raakte was een albasten beeldje van onze vriend Bes, de dwergengod. Het was al duizenden jaren oud, maar ik herkende de mopsneus, de borstelige bakkebaarden, de bolle buik en het vertederend lelijke gezicht dat eruitzag alsof het herhaaldelijk met een koekenpan was bewerkt. We hadden maar een paar dagen met Bes doorgebracht, maar hij had letterlijk zijn ziel gegeven om ons te helpen. En nu werd ik, telkens wanneer ik hem zag, herinnerd aan een schuld die ik nooit kon inlossen.

Kennelijk was ik langer bij dat beeldje blijven staan dan ik besefte. De rest van de groep was me al voorbijgelopen en stond op het punt de volgende zaal te betreden, toen een stem naast me zei: ‘Psst!’

Ik keek om me heen. Even dacht ik dat het beeldje van Bes iets

had gezegd. Toen klonk de stem weer: ‘Hé, pop. Luister. Weinig tijd.’

Midden op de muur, op ooghoogte, drukte een mannengezicht tegen de witte structuurverf, alsof hij erdoorheen probeerde te breken. Hij had een haakneus, wrede, dunne lippen en een hoog voorhoofd. Hoewel hij dezelfde kleur had als de muur, leek hij springlevend. Zijn ogen waren wit en leeg, maar drukten toch een zeker ongeduld uit.

‘Je kunt die rol toch niet redden, pop,’ zei hij op waarschuwendende toon. ‘En zelfs al zou het je lukken, je zou hem nooit begrijpen. Je hebt mijn hulp nodig.’

Ik had veel vreemde dingen meegemaakt sinds ik magie was gaan beoefenen, dus ik schrok niet zo erg. Toch wist ik wel beter dan een ouwe, witte spachtelputzverschijning te vertrouwen wanneer die me aansprak, zeker wanneer hij me ‘pop’ noemde. Hij deed me denken aan een personage uit die suffe maffiafilms die de jongens in Huis Brooklyn in hun vrije tijd graag keken – iemands ome Vinnie misschien.

‘Wie ben jij?’ vroeg ik streng.

De man snoof. ‘Alsof je dat niet weet. Alsof er ook maar iemand is die dat niet weet. Je hebt twee dagen voor ze me afmaken. Als je Apophis wilt verslaan, kun je maar beter je invloed aanwenden en mij hieruit halen.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt,’ zei ik.

De man klonk niet als Seth, de god van het kwaad, of het Serpent Apophis, of een van de andere slechteriken met wie ik te maken had gehad, maar je kon nooit weten. Er bestond immers zoiets als magie.

De man stak zijn kin naar voren. ‘Oké, ik snap het al. Je wilt een bewijs van goede trouw. De rol kun je nooit redden, maar ga voor het gouden kistje. Dat zal je een aanwijzing bieden voor wat je nodig hebt, als je slim genoeg bent om die te begrijpen. Overmorgen bij zonsondergang, pop. Dan verloopt mijn aanbod, want dan is het ook definitief afgelopen met...’

Hij maakte een verstikt geluid. Zijn ogen werden groot. Zijn gezicht verstrakte alsof er een strop om zijn nek werd strakgetrokken. Langzaam versmolt hij weer met de muur.

‘Sadie?’ riep Walt, die al aan het eind van de gang was. ‘Gaat het wel?’

Ik keek naar hem. ‘Zag je dat?’

‘Wat bedoel je?’ vroeg hij.

Natuurlijk niet, dacht ik. Er was toch geen lol aan als anderen mijn visioen van ome Vinnie konden zien? Dan kon ik me niet meer afvragen of ik soms stapelgek aan het worden was.

‘Laat maar,’ zei ik, en ik rende achter de anderen aan.

De ingang naar de volgende zaal werd geflankeerd door twee reusachtige sfinxen van obsidiaan met het lichaam van een leeuw en de kop van een ram. Carter zegt dat een dergelijke sfinx een criosfinx wordt genoemd. [Dank je, Carter. Op dat soort nutteloze informatie zitten we echt te wachten.]

‘Agh!’ deed Chufu waarschuwend, met vijf vingers in de lucht.

‘Nog vijf minuten,’ vertaalde Carter.

‘Ik heb even tijd nodig,’ zei J.D. ‘Deze zaal heeft de krachtigste beschermerspreuken. Ik moet ze een beetje aanpassen om jullie erdoor te laten.’

‘Eh...’ zei ik zenuwachtig. ‘Maar de spreuken zullen toch nog steeds vijanden buiten de deur houden, hoop ik? Enorme Chaoslangen bijvoorbeeld?’

J.D. schonk me een geërgerde blik. Dat overkomt me wel vaker.

‘Ik weet heus wel iets van beschermende magie,’ verzekerde hij me. ‘Vertrouw me nou maar.’ Hij hief zijn toverstok en begon zangerig te spreken.

Carter nam me terzijde. ‘Gaat het wel?’

Kennelijk zag ik er nogal geschrokken uit na mijn ontmoeting met ome Vinnie. ‘Jawel hoor,’ zei ik. ‘Ik heb net iets gezien. Waarschijnlijk gewoon een trucje van Apophis, maar...’

Mijn blik dwaalde af naar de andere kant van de gang. Walt

stond naar een gouden troon in een glazen vitrine te staren. Hij stond voorovergebogen met één hand op het glas en zag eruit alsof hij elk moment kon gaan overgeven.

‘We praten zo verder,’ zei ik tegen Carter.

Ik ging naast Walt staan. Zijn gezicht baadde in het licht van de expositie, waardoor zijn gelaatstrekken roodbruin leken als de heuvels van Egypte.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Op die troon is Toetanchamon gestorven,’ zei hij.

Ik las het kaartje dat bij de vitrine hoorde. Er stond niet op dat Toetanchamon op de troon was gestorven, maar Walt klonk erg zeker van zijn zaak. Misschien kon hij de familievloek voelen. Toetanchamon was Walts achter-achter-enzovoorts-oom, en het genetische gif dat Toetanchamon op zijn negentiende fataal was geworden, stroomde nu door Walts lichaam en werd sterker naarmate hij vaker magie beoefende. Maar Walt weigerde het rustig aan te doen. Kijken naar de troon van zijn voorouder moest net zoiets zijn als zijn eigen overlijdensadvertentie lezen.

‘We vinden wel een geneesmiddel,’ beloofde ik. ‘Zodra we met Apophis hebben afgerekend...’

Hij keek me aan, en mijn stem haperde. We wisten allebei dat de kans klein was dat we Apophis zouden kunnen verslaan. Zelfs als we daarin slaagden, was er geen enkele garantie dat Walt lang genoeg in leven zou blijven om van de overwinning te genieten. Vandaag was nog een goede dag voor Walt, en toch zag ik de pijn in zijn ogen.

‘Jongens,’ riep Carter. ‘We zijn zover.’

De zaal voorbij de criosfinxen was een ‘greatest hits’-verzameling over het Egyptische hiernamaals. Een levensgrote houten Anubis staaarde vanaf zijn voetstuk op ons neer. Boven op een replica van de weegschaal van rechtvaardigheid zat een goudkleurige baviaan, waarmee Chufu onmiddellijk begon te flirten. Er lagen maskers van faraó’s, kaarten van de onderwereld en massa’s lijkvazen waar ooit gemummificeerde organen in hadden gezeten.

Carter liep er allemaal aan voorbij. Hij vroeg ons om bij een langwerpige papyrusrol in een glazen vitrine tegen de achterwand te komen staan.

‘Ben je daarop uit?’ J.D. fronste. ‘*Het boek ter bestrijding van Apophis*? Je beseft toch hopelijk dat zelfs de beste spreuken tegen Apophis niet erg effectief zijn?’

Carter haalde een verbrand stukje papyrus uit zijn zak. ‘Dit is het enige wat we uit Toronto hebben weten te redden. Het was een exemplaar van dezelfde tekst.’

J.D. pakte het stukje papyrus aan. Het was niet veel groter dan een ansichtkaart en zo verkoold dat we slechts een paar hiërogliefen konden onderscheiden.

‘...bestrijding van Apophis,’ las hij voor. ‘Maar dit is een van de meest voorkomende magische rollen. Er zijn honderden exemplaren uit de oudheid die de tand des tijds hebben doorstaan.’

‘Nee.’ Ik weerstond de aandrang om achterom te kijken, voor het geval er toevallig een reuzenslang meeluisterde. ‘Apophis is op één bepaalde versie uit, geschreven door deze kerel.’

Ik tikte op het informatiebordje naast de vitrine. “Toegeschreven aan prins Chaemwase,” las ik voor, “beter bekend als Setne.”

J.D. trok een boos gezicht. ‘Dat is een boosaardige naam... Een van de schurkachtigste tovenaars die ooit hebben geleefd.’

‘Dat hebben we ons vaker laten vertellen,’ zei ik, ‘en Apophis vernietigt alleen Setnes versies van de papyrusrol. Voor zover we kunnen nagaan waren er slechts zes exemplaren. Apophis heeft er al vijf verbrand. Dit is de laatste.’

J.D. bestudeerde het stukje verbrand papyrus met enige scepsis. ‘Als Apophis inderdaad in bezit van al zijn macht is opgestaan uit Doeat, waarom maakt hij zich dan druk over een paar rollen? Geen enkele spreuk zou hem ooit kunnen tegenhouden. Waarom heeft hij de wereld nog niet vernietigd?’

Datzelfde vroegen wij ons al maanden af.

‘Apophis is bang voor deze rol,’ zei ik, en ik hoopte dat ik gelijk had. ‘Kennelijk staat de sleutel tot zijn vernietiging er ergens in.

Hij wil zeker weten dat alle exemplaren vernietigd zijn voor hij de wereld aanvalt.’

‘Sadie, we moeten opschieten,’ zei Carter. ‘De aanval kan elk moment beginnen.’

Ik deed een stap naar de rol toe. Hij was ongeveer twee meter lang en een halve meter hoog, met dicht opeengepakte regels hiërogliefen en kleurige illustraties. Ik had talloze van zulke rollen gezien waarin manieren werden beschreven om Chaos te verslaan, met spreukgezangen die moesten voorkomen dat Apophis de zonnegod Ra tijdens diens nachtelijke reis door Doeat zou verslinden. De oude Egyptenaren waren echt geobsedeerd geweest door dat onderwerp. Vrolijke jongens, die Egyptenaren.

Ik kon de hiërogliefen lezen – een van mijn vele wonderbaarlijke talenten – maar de rol was nogal veel om te bevatten. Op het eerste gezicht kon ik niets bespeuren wat me erg nuttig leek. Ik zag de gebruikelijke beschrijvingen van de Rivier van de Nacht, waar Ra in zijn boot overheen voer. Daar ben ik al eens geweest, dank je feestelijk. Er stonden ook tips over hoe je de verschillende monsters van Doeat moest aanpakken. Die had ik al ontmoet. En gedood. Foto’s zien?

‘Sadie?’ vroeg Carter. ‘En?’

‘Ik weet het nog niet,’ bromde ik. ‘Geef me even de tijd.’

Ik vond het irritant dat mijn boekenwurm van een broer de krijgstovenaar was en ik werd geacht boeken over magie te kunnen lezen. Ik had nauwelijks genoeg geduld voor een tijdschrift, laat staan voor maffe papyrusrollen.

‘Je zou hem nooit begrijpen,’ had het gezicht in de muur me gewaarschuwd. ‘Je hebt mijn hulp nodig.’

‘We moeten hem meenemen,’ besloot ik. ‘Ik kom er vast wel achter als ik iets meer...’

Het gebouw begon te schudden. Chufu sprong met een kries in de armen van de goudkleurige baviaan. Felix’ pinguïns waggelden paniekerig in het rond.

‘Dat klonk als...’ J.D. Grissom verbleekte. ‘Een ontploffing buiten. Het feestje!’

‘Het is een afleidingsmanoeuvre,’ zei Carter waarschuwend. ‘Apophis probeert de bewaking bij de rol vandaan te lokken.’

‘Ze vallen mijn vrienden aan,’ zei J.D. met verstikte stem. ‘Mijn vrouw.’

‘Ga maar,’ zei ik. Ik keek mijn broer boos aan. ‘Wij regelen het zelf wel met die rol. J.D.’s vrouw is in gevaar!’

J.D. greep mijn handen vast. ‘Neem de rol maar mee. Succes.’

Hij rende de zaal uit.

Ik draaide me weer om naar de vitrine. ‘Walt, kun jij deze openmaken? We moeten hier zo snel mogelijk...’

Een kwaadaardige lach galmde door de zaal. Een droge, diepe stem, rommelend als een kernexplosie, echode overal om ons heen: ‘Dat dacht ik niet, Sadie Kane.’

Het was alsof mijn huid veranderde in broze papyrus. Ik kende die stem nog. Ik wist nog hoe het was om zo dicht bij Chaos te zijn, alsof mijn bloed in vuur veranderde en mijn DNA in losse strengen uiteenviel.

‘Ik denk dat ik jullie met behulp van de wachters van Maät zal vernietigen,’ zei Apophis. ‘Ja, dat wordt amusant.’

Bij de ingang naar de zaal draaiden de twee criosfinxen van obsidiaan zich om. Ze blokkeerden schouder aan schouder de doorgang. Er kwamen vlammen uit hun neusgaten.

Met de stem van Apophis zeiden ze in koor: ‘Niemand komt hier levend vandaan. Vaarwel, Sadie Kane.’